

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelky **L. K.**, zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2004, č. j. 59 Az 43/2003 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 31. 10. 2003, č. j. OAM-5549/VL-20-04-2003, byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť její důvody jsou ekonomické povahy.

Ve včas podané kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu namítá stěžovatelka stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že soud I. stupně

nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na její případ vztáhnout ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť se ve své domovské zemi dostala do existenčních potíží, nemůže najít žádnou práci, nejsou jí vypláceny sociální dávky, a proto není možné situaci řešit jinak než trestnou činností či exilem. Stěžovatelka patří do sociální skupiny nezaměstnaných a nesympatizujících se současným politickým zřízením a právě z toho důvodu je pronásledována, což domovský stát toleruje. Z tohoto důvodu splnila důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) či § 14 zákona o azylu. Upozorňuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Dále namítá, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování a nerespektoval situaci stěžovatelky, která jako žadatelka o azyl měla jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci ve své zemi. Je přesvědčena, že i přes okolnost, že ve své žalobě uvedla pouhá ustanovení správního řádu, která byla dle jejího názoru porušena, aniž by k nim přiřadila konkrétní skutkové důvody, krajský soud byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska dodržení procesních předpisů, kdy zejména nedostatečně provedené dokazování a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu postihuje takové rozhodnutí vadou, kterou nelze odstranit, a správní řízení je proto nutno zopakovat. Nesouhlasí se způsobem, jakým správní orgán rozhodl o neexistenci překážek vycestování, neboť stěžovatelka nepovažuje svůj návrat do domovské země za bezpečný, a to s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie. Hrozí jí též mučení, nelidské a ponižující zacházení, neboť po zjištění, že požádala na území České republiky o azyl, bude vystavena administrativní šikaně. Žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť stěžovatelka ve správním řízení uváděla pouze ekonomické a zdravotní důvody, pro které žádá o udělení azylu. Její tvrzení o případných problémech se státními orgány Ukrajiny je třeba považovat za nepodložené a účelové. Navrhuje nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 21. 10. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 25. 10. 2003 byl se stěžovatelkou veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatelka uvedla, že si na Ukrajině půjčila peníze na léčbu své vnučky, které nemohla vrátit. V roce 2002 přijela do České republiky, aby si zde vydělala peníze na úhradu dluhu. Obdržela však správní vyhoštění, proto se rozhodla požádat o azyl, aby zde mohla pobývat legálně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnosti podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném

rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle písm. d) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dle ust. § 28 zákona o azylu pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91).

Pokud stěžovatelka uvádí jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je nutno uvést, že nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že důvody, pro které žádá o azyl, jsou zdravotní problémy a snaha o legalizaci pobytu. Vůbec se nezmiňuje o tom, že by byla pronásledována, to činí až v kasační stížnosti. Shodně se lze vyjádřit i o poukazu stěžovatelky na důvodnost její žádosti s ohledem na ust. § 14 zákona o azylu a o odkazu na čl. 65 metodické Příručky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., dle kterého ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží, nemohl těmito námitkami stěžovatelky pro jejich novost zabývat.

Poukazuje-li stěžovatelka dále na nedostatečně provedené dokazování ve správním řízení, tedy na ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovouto vadu v řízení před správním orgánem neshledal. Rozhodnutí správního orgánu je řádně odůvodněno, obsahuje odkazy na zákonná ustanovení a jsou z něj jasně patrné úvahy, kterými byl správní orgán v průběhu řízení veden, a na základě jakých relevantních skutečností rozhodl.

S další námitkou stěžovatelky se soud částečně vyrovnal již v předcházejícím odstavci, kdy zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu netrpí vadou odůvodnění, která by ho činila nepřezkoumatelným. Krajský soud v žádném případě nepochybil, když se se zcela obecnými odkazy stěžovatelky na zákonná ustanovení správního řádu, uvedenými bez konkrétních specifikací údajného porušení předpisu, zabýval tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. V žádném případě není povinností, ale ani právem, soudu vyhledávat stížní body za žalobce či stěžovatele a určovat takovým způsobem rozsah přezkumné pravomoci soudu. S ohledem na okolnost, že ve správním soudnictví je přezkoumávána pouze zákonnost, je určení rozsahu přezkoumání rozhodnutí zcela v dispozici navrhovatele, tedy stěžovatelky.

K poukazu stěžovatelky na fakt, že se správní orgán ani krajský soud vůbec nezabývaly existencí překážek vycestování na straně stěžovatelky, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento postup je zcela v souladu s ust. § 28 zákona o azylu citovaným výše. Zkoumání existencí či absencí překážek vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu provádí správní orgán pouze za situace, kdy bylo rozhodnuto o neudělení nebo o odnětí azylu, nikoliv

však v případě, kdy žádost o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 zákona o azylu, což je případ stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu